

POSTANOWIENIE

Dnia 6 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Dołhy

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 6 grudnia 2016r.,
sprawy K. J. K. i R. K. J. skazanych z art. 148 § 1 k.k. i in. k.k.
z powodu kasacji, wniesionych przez obrońców skazanych
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 17 grudnia 2015 r., sygn. akt II AKa (...)
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w L.
z dnia 19 maja 2015 r., sygn. akt IV K (...),

postanowił:

- 1. oddala obie kasacje jako oczywiście bezzasadne;**
- 2. zwalnia skazanych od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego;**
- 3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz obrońców z urzędu: a) adw. R.K. - Kancelaria Adwokacka w L. ; b) adw. M. P. - Kancelaria Adwokacka w L., po 738 zł, w tym 23% VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w L. z dnia 19 marca 2015 r. K. K. skazany został za przestępstwa: 1) z art. 148 § 1 k.k. – na karę 12 lat pozbawienia wolności; 2) z art. 189 § 2 k.k. w zb. z art. 159 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zb. z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 11 § 2 k.k. – na karę 4 lat pozbawienia wolności; 3) z art. 189 § 2 k.k. w zb. z art. 159 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. – na karę 3 lat pozbawienia wolności; 4) z art. 278 § 2 k.k. – na karę 8 miesięcy

pozbawienia wolności; 5) z art. 245 k.k. w zb. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 240 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. – na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności; łącznie na karę 15 lat pozbawienia wolności.

W apelacji od tego wyroku obrońca oskarżonego podniósł zarzuty obrazy prawa procesowego – art. 4, 7, 410, 424 § 1 pkt 1 i 442 § 3 k.p.k. oraz błędu w ustaleniach faktycznych.

Sąd Apelacyjny w (...), wyrokiem z dnia 17 grudnia 2015 r., zmienił zaskarżony wyrok w stosunku do K. K. w ten sposób, że uchylił orzeczenie o karze łącznej; zmienił opisy czynów przypisanych w pkt I i II wyroku Sądu Okręgowego, orzeczoną za czyn opisany w pkt II wyroku karę pozbawienia wolności obniżył do 3 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności; orzekł nową karę łączną w wymiarze 15 lat pozbawienia wolności, zaś w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Wyrok ten, w zakresie zmiany wyroku Sądu Okręgowego w części skazującej za czyn z art. 148 § 1 k.k., zaskarżył kasacją obrońca skazanego K. K..

Skarżący zarzucił rażące naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na jego treść:

a) art. 433 § 2 i art. 457 § 3 k.p.k., oraz art. 433 § 1 (w brzmieniu obowiązującym do 1.07.2015 r. w zw. z art. 36 pkt 2 ustawy z 25.10.2013 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw) w zw. z art. 447 § 1 k.p.k. przez dokonanie mało wnikliwej kontroli odwoławczej i niezasadne zaakceptowanie powierzchownej, sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania oceny dowodów dokonanej przez Sąd I Instancji i stwierdzenie, że „afirmowane w apelacjach argumenty w zakresie czynu przypisanego oskarżonym K. K. i R. J. w pkt. I zaskarżonego wyroku - nie były w stanie skutecznie podważyć dokonanej przez Sąd oceny dowodów, a finalnie uznania, że obaj oskarżeni dopuścili się czynu z art. 148 § 1 k.k. (str. 26 uzasadnienia) przy jednoczesnym niedostrzeżeniu, że te ustalenia faktyczne nie są oparte na całości materiału zgromadzonego w sprawie, bowiem Sąd I Instancji jedynie pozornie uwzględnił zeznania J. P. i uznał je za wiarygodne (str. 36 - 37 uzasadnienia SO; sygn. IV K (...)), choć w rzeczywistości nie uczynił ich podstawą ustaleń faktycznych w

zakresie zarzutu zabójstwa (str. 3-5 uzasadnienia IV K [x]) i nie powiązał treści tych zeznań z dowodem z opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej;

b) art. 7 w zw. z 410 w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 i art. 457 § 3 k.p.k. przez zmianę wyroku Sądu Okręgowego w pkt I, a następnie niedokonanie samodzielnej oceny dowodów i arbitralne, nieuargumentowane stwierdzenie, że zmiana wyroku przez Sąd Apelacyjny „pozostaje bez wpływu na możliwość przypisania oskarżonym [w tym J. K. - dop. R.K] zbrodni zabójstwa” podczas gdy wnikliwa ocena zgromadzonego materiału dowodowego nie pozwala na stwierdzenie, że przypisanych oba oskarżonym czynności sprawczych, realizujących czynnościowe znamię „zabójstwa” dopuścił się oskarżony J. K..

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) w zaskarżonej części i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Regionalnej w [x]. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

Zarzut naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. jest bezpodstawny. Treść uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego jednoznacznie przekonuje, że podniesione w apelacji zarzuty zostały przez ten Sąd należycie rozpoznane, a następnie wszechstronnie rozważone, do wszystkich istotnych okoliczności i twierdzeń sąd drugiej instancji ustosunkował się. Uzasadnienie to merytorycznie jest prawidłowe, odnosi się do zarzutów apelacji w takim zakresie, w jakim zostały one postawione, i w tych warunkach nie sposób przyjąć, że doszło do rażącego naruszenia przepisów art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., nierzetelnego czy niepełnego rozpoznania zwykłego środka odwoławczego.

Wbrew sugestiom autora kasacji nie można utożsamiać faktu niepodzielenia zasadności podniesionych w apelacji zarzutów z rażącym naruszeniem prawa procesowego.

Podniesiony w pkt b kasacji zarzut, w powiązaniu z analizą treści części motywacyjnej skargi, wskazuje wprost, że autor kasacji prezentuje własną ocenę dowodów, opartą na ich jednostronnej analizie powiązanej z linią obrony

skazanego, polemizuje z ustaleniami faktycznymi i ocenami wiarygodności dowodów. Skarżący pomija, że przedmiotem postępowania kasacyjnego nie może być zasadność oceny dowodów i trafność wniosków wyprowadzonych na tej podstawie. Wielokrotnie w orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreślono, że podstawą zarzutów kasacyjnych nie może być samo negowanie oceny dowodów, bądź kwestionowanie opartych na nich ustaleń faktycznych, tylko dlatego, że są niekorzystne dla oskarżonego i przeciwstawianie im innych okoliczności, bardziej dla niego korzystnych, których Sąd po rozważeniu nie uznał za wiarygodne lub mające znaczenie dla rozstrzygnięcia w sprawie.

Tak więc konstrukcja kasacji, z pozoru zgodna z regułami art. 523 k.p.k., w istocie – poprzez polemikę ze stanowiskiem sądu odwoławczego – zmierza wprost do ominięcia zakazu kwestionowania ustaleń faktycznych.

Podzielając stanowisko prokuratora zawarte w pisemnej odpowiedzi na kasację, Sąd Najwyższy oddalił kasację w trybie przewidzianym w art. 535 § 3 k.p.k.